

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Institutiones Theologiæ Mysticæ, Seu Facilem & practicum modum
Exercitia Spiritualia S.P. Ignatii Loyolæ per octiduum faciendi - item
triduanam recollectionem fructosè instituendi complectens, Et
Sacerdotibus Præcipuè, aut de Sacerdotali Statu suscipiendo
deliberantibus accomodata, Una cum ...

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1680

Primum Exemplar. Recollectionis triduanæ instituendæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48834)

exhibeant. Quem ipsum ob finem etiam Lectionem Spiritualem valde moderatam esse convenit, ut posterioribus functionibus, & propius ad finem recollectionis accedentibus sit locus.

PRIMUM EXEMPLAR.

RECOLLECTIONIS TRIDUANA
INSTITUENDÆ.

Pro ijs, qui vocationem suam ad Sacerdotium rite indagare, & legitimam Electionem facere cupiunt.

EX quo titulo facile patet finis & scopus hujus triduanæ Collectionis; cum enim ipse Christus Luc. 14. sapienter monuerit, neminem turrim ædificare incipere, qui non prima sedeat, & computet sumptus, an habeat ad perficiendam, & postea, quàm posuerit fundamentum, & non poterit perturbare, homines illudere ei incipiant, dicentes: Hic homo cepit ædificare, & non potuit consummare. Quod quidem consilium in turri Evangelicæ perfectionis ædificandæ, & vocatione propria inquirenda & exequenda tanto diligentius observandum est, quantò gravius plerumque damnosa sequitur ex prævia computatione neglecta, non illud videlicet, & contemptus duntaxat hominum, sed vita etiam miseris, scrupulis, & anxietatibus referta, imò ipsa plerumque æterna damnatio. Certè Leonardus Lessius, Theophilus Bernardinus, & alij multi arbitrantur, multos iudeorum numerum damnari, quòd vel omnino non, vel non debito modo deliberarint; eò quòd ad statum vitæ rectè instituentem magna haud dubiè gratia Dei sit necessaria, hanc autem pro merito sperare non possint, qui cæco potius voluntatis impulsu & passionum impetu abrepti, quàm divinæ vocationis impulsu permoti, statum elegerunt; unde audire tales canent merentur, quod Salomon prov. 2. in Persona Dei dixit: *Peccavi, & renuistis: extendi manum meam, & non sustulisti: aspiceret: despexistis consilium meum, & increpationes meas neglexistis: ego quoque in interitu vestro ridebo, & subsanabo, cum id quod timebatis, evenerit.* Unde etiam S. Bernardus in serm. *Ecce nos reliquimus, noli, ait, pro-*

Maute agere, diu considera, diligentius intueere; magnum est, quod proponis, & opus habens multa deliberatione. Ex-
pense, quid possis, amicos (Viros sapientes & spirituales)
consule, ne post factum poenitere contingat.

PRIMA DIES.

Scopus hujus diei est, ante omnia finem, propter quem
Creatus est homo, intelligere, & cum Deo ob altissimas
& sapientissimas causas homines diversis vijs ad dictum fi-
nem perducere decreverit, non enim est hominis via ejus, ut
ambulet, & dirigat gressus suos, teste Jeremia c. 10. indaga-
re, qua potissimum via te ad eundem finem pervenire velit;
unde hoc potissimum die dispositiones remotiores ad ele-
ctionem status faciendæ; & quia inter eas potissima est status
gratiæ & amicitia cum Deo (juxta illud Christi Jo. 15. Vos
autem dixi amicos: quia omnia, quæcumque audivi à Pa-
tre meo, nota feci vobis; unde & Moyses ad Dei alloquium
vocatus, prius solvere calceamenta jussus est Exod. 3.) ideo
laborandum præcipue erit, ut, siquidem in tali statu te non
esse adverteris, ad eundem quà primùm per legitima me-
dia pervenire studeas; si verò eundem te habere probabiliter
conspicias, media pariter ad eundem conservandum, & perfici-
endum indages.

Tessera.

Domine quid me vis facere? act.

MEDITATIO I.

DE FINE HOMINIS.

Præludium I. est, imaginari, quemadmodum olim Adam
in Paradiso creatus & positus est, ut operaretur, & custodiret
illum, mandatum scilicet Dei observando, ita te quoque ob
similem causam à Deo quoad animam creatam, & quoad
corpus à Parentibus generatum fuisse.

Præludium II. est, petere gratiam, ut finem, ob quem
creatus es, clarè cognoscere, & constanter, ac sedulò perse-
qui possis.

Instruct. VIII.

Gg

Pun-

Punctum I.

Considera I. Quanti referat, ut finem, propter quem a Deo creatus, & in hoc mundo positus es, ritè cognoscas, & persequaris, cum planè in hoc fine animæ tuæ perfectio & quies consistat; perfectio quidem, quia, sicut gladius, qui in aurea vel adamantina vagina reconditus est, sed non bene secat, laudatur; & sicut equus non qui pulcher aspectu, & corpore obesus est, sed qui bene laborat, ambulat, & curam æstimatur, & laudatur; ita & homo, cum ratione præditus sit, non ex eo, quòd dives, formosus, aut nobilis sit, sed quòd finem suum assecutus, & rationis talento legitime usus sit, æstimandus atque luctandus est. Quies verò ejusmodi hominis in hoc ipso fine posita est, quia hic finis est quiescentium hominum; unde sicut elementa & alia res create in quiete quiescunt, donec ad centrum suum pervenerint, ita homo quietem unquam poterit, donec finem suum assecutus sit; unde rectè S. Augustinus in lib. confess. exclamat; *Deus, Domine, ad te, & inquietum est cor nostrum, donec requiescat in te.*

Considera II. Quàm æquum sit, ut vel nunc tandem hunc hunc sollicitè indages; quid enim aliud hactenus per omnes tuos conatus, & labores quæsisisti, quàm ut bene vivere esset, & quietè vivere posses? si ergo per nullam aliam viam, quàm finis tibi præfixi sedulam prosecutionem quietem obtinere te posse agnoscis, an non vel maxime rationi consonum putas, ut desertà viâ, in qua frustra hactenus sollicitem & quietem quæsiseris, eandem per meliorem & certioram viam quærere statuas.

Considera III. Quomodo hactenus hunc finem indagare & persequi studueris; an non potius falsam viam ad illum perveniendi sectatus sis, & illam Psalmistæ increpationem merueris: *Filij hominum, usque quo gravi corde: ut quid diligitis vanitatem, & quæritis mendacium?* An non ergo vel nunc errorem tuum fateberis dicens, sed, quia ad hoc tempus corrigendi est, salubrius cum insipientibus illis loqui. *Ergo erravimus a via veritatis, & lumen justitiam non invenimus. Lassati sumus in via iniquitatis, & perditam viam ambulavimus: vias difficles, viam autem Dominus cognovit.* Colloquium ad SS. Patronos,

Punctum II.

Considera I. Ad quem propriè finem à Deo creatus sis, scilicet, ut, quemadmodum S. Ignatius in libello Exercitiorum loquitur, *Dominum Deum tuum laudes* (id est, magnificas, & omnibus alijs rebus præferas) *reverearis* (id est, nihil committas, quod eidem vel minimè displicere valeat) *eique serviens* (id est voluntatem & beneplacitum illius semper inquirens, & perficiens) *salvus fias*, id est, præmium & felicitatem æternam consequaris.

Considera II. Quàm sublimis sit hic finis; tam magnus scilicet, ut major excogitari nequeat, cum ipse Deus, Teste D. Thoma, majorem felicitatem, quæ in visione beatificæ consistit, excogitare aut facere non queat. Quam dignitatem Deus ipse Gen. 1. indicavit, dum scilicet hominem ad imaginem & similitudinem Dei creatum fuisse testatur, ut, quod ipse habet per sententiam, homo, si velit, per participationem accipiat.

Considera III. An hunc finem, ut par est, cognoveris, æstimaris, & sectatus sis. An non potius de te verificetur illud Davidis Pl. 48. Vaticinium: *Homo, cum in honore esset, non intellexit; comparatus est jumentis insipientibus, & similis factus est illis.* Vide ergo, quomodo vel hodie errorem hunc corrigere velis. Colloquium ad B. Virginem. ¶

Punctum III.

Considera I. Quòd Deus non contentus tanto beneficio, totum insuper mundum quasi pro palatio, omnes creaturas pro famulis, omnes tuas potentias & vires pro instrumentis assignavit, quibus finem tuum faciliùs, perfectiùsque consequeris; quod quidem beneficium tam magni à S. Davide æstimatum est, ut pl. 8. cum admiratione exclamârit: *Quid est homo, quòd memor es ejus, aut Filius hominis, quoniam vixit? gloriâ & honore coronasti eum, constituisti eum super omnia manuum tuarum.*

Considera II. Quàm æquum proin sit, ut rebus his creatis non aliter, quàm quatenus ad supradictum finem conducunt, utaris; quid enim sentiret de Amico illo, qui famulos à Rege sibi commissos ad eundem graviter offendendum incitaret

citaret? qui pecunias à Domino concreditas ad suam potius recreationem & voluptatem, quam Domini sui voluntatem implendam expenderet? qui instrumentis ad arcedendum Domini hostes subministratis ad ipsum Dominum oppugnandum uteretur: atqui idē facit, qui rebus creatis alio modo, quam qui ad finem conducit, utitur; hinc rectè S. Augustinus inquit: Minus te, Domine, amat, qui prater te aliquid amat, quod propter te non amat.

Confidera III. Quomodo hactenus his creaturis usus fuisti & uti deinceps velis. Alloquere ergo te illis S. Augustinus verbis: *Quid vagaris, o anima, per mundum, quare in bona corporis & anima; quare unum bonum, in quo est unum bonum, & sufficit.* Colloquium ad Christum.

MEDITATIO II.

DE VOCATIONE COELESTI INQUIRENDI.

Præludium I. Est, Christum Apostolos vocantem te imaginari, teque cum illis ad se sequendum istis ad Apostolos dictis verbis invitare: *Venite post me, faciam vos Prælatos hominum.*

Præludium II. Est, petere gratiam, ut vocationem tantè agnoscere, & dispositiones, quæ ad eandem requiruntur, studiosè procurare possis.

Punctum I.

Confidera I. Ad hoc, ut aliquis verus cuiusdam Regis aut Principis famulus dicatur, non sufficere, ut Aulam eius vel domum ingrediatur, seque eidem ad servitium offerat, sed insuper requiri, ut inquirat, quid ab ipso fieri velit Dominus, & quo in munere ipsum servire velit; acquirere à te quoque, qui fidelis & prudens Domini Dei tui servitium desideras, ante omnia inquirendum esse, quo in statu & ordine à te occupari, debitumque sibi obsequium præstare possit; ne, dum ultro se ad officium aliquod obtrudit, in omnino à servitio repellatur, aut certè debitum ad illud præstandum medijs & auxilijs privetur.

Confidera II. Quàm clarè hujus doctrine veritatem Christus suo etiam exemplo probavit, dum nullum ex Apostolis sequi se permisit, quem non ipse prius vocavit, ut Joan. 15. dixit: *Non vos me elegistis, sed ego elegi vos.*

rel hoc factio ostenderet, quàm necessaria sit vocationis di-
vinae (quæ nihil aliud est, quàm dispositio providentiæ di-
vine, quæ pro suo beneplacito quosdam seligit, & segregat
ad opus ministerij sui, ipsisque gratias necessarias ad tale o-
pus largitur) inquisitio studiosa, & impletio perfecta; ut,
quæ sine ipso facere nihil possunt, per voluntatis ipsius solli-
citam executionem in eodem manere, fructumque copiosum
asserere mereantur.

Considera III. Quàm æquum proinde sit, imò necessa-
rium, ut tu ad Sacerdotium te non intrudas, priusquam te le-
gitimè ad illud vocatum agnoscas; tum quia, teste S. Paulo
ad Hebr. 5. *nullus sibi sumit honorem (Sacerdotij) sed qui
vocatur à Deo tanquam Aaron*; tum quia sic etiam gra-
tiam vocationis ad tale munus, & hoc ipso etiam felicem
successum, & præmium laborum tuorum sperare poteris,
nam, ut idem Apostolus ad Rom. 8: dixit, *quos vocavit, illos
& justificavit*. Hinc & ipse Christus loco supra citato cum
dixisset, *ego elegi vos*; mox addidit: *& posui vos, ut eatis*;
& *sanctus & sceleris maneat*. Colloquium ad SS. Patronos.

Punctum II.

Considera I. Quæ dispositiones requirantur ad vocatio-
nem talem inquirendam, tres nimirum. I. *perfecta indis-
ferentia* seu æqualiter disposita & parata voluntas ad om-
nem statum, ad quem DEUS vocaverit, amplecten-
dam; quam dispositionem pulchrè indicavit S. Climatus
gradu 26. dicens: *In divina voluntate indaganda neces-
sarium est, ita nos comparatos esse, ut nostra omnis voluntas
et esset, ac in neutram partem magis vergat. Nam cum ea
ab omni affectu fuerit purgata, & nudata fuerit, apta erit
ad Dei institutum percipiendum*. Unde errant, teste S. Ig-
natio in libello Exercit. qui uxorem ducere primitus, aut Ec-
clesiasticum beneficium adipisci statuunt, demum postea Deo
inservire, utentes præposterè sine ac medio, nec ad Deum
tendentes rectè, sed obliquè ipsum ad perversa sua vota per-
trahere conantes. II. *Sedula divina revelationis petitio*,
id est, ut per orationem humilem & ferventem ad Deum con-
fugas, ab eoque suppliciter petas, ut quid, quando, & qua-
tenus te facere velit, demonstrare dignetur; sic enim S. Pau-
lus suo exemplo docuit, dum ex equo dejectus mox clama-

vit: *Domine, quid me sis facere?* III. *Cooperatio studiosa*, in eo consistens, ut, cum Deus non semper statim voluntatem suam per apertam revelationem, sed, ut obedientiam & humilitatem nostram probet, per homines & humana media manifestare velit; talia media studiosè adhibeamus, *quantùm nos apposuerimus, ad studium, tantùm ille apponat ad adiutorium.*

Considera II. Quàm solida & efficacia sint hæc media, cum placet Deus ex tua parte nihil aliud requirere possit, neque adeò facienti, quod in se est, gratiam vocationis negare non possit, seque certò facturum sit cum servo suo secundum misericordiam, & justificationes suas docturus. pl. 118.

Considera III. Quomodo tu hæc media adhibueris, & adhibere deinceps velis. Colloquium ad B. Virginem.

Punctum III.

Considera I. Quæ potissimùm media ad cooperationem tuam Deus à te requirat, duo videlicet. I. Ut rursum Evangelicæ perfectionis, quæ in vocationis propriæ studiose executione consistit, ædificaturus, priùs sedas, & compares, ut habeas sumptus ad perficiendum; id est, diligenter indagare qualitates & dotes ad talem statum necessarias, & an easdem tu quoque vel jam actu habeas, vel habere facile possis, sollicitè inquiras. II. Ut, cum ipse Spiritus Sanctus per sermonem monuerit, ac innitatur prudentiæ nostræ, & ut sapienter S. Gregorius p. 1. past. c. 9. advertit, *sape sibi non ipsa de se mentiatur, & fingat se de bono opere amare, quod non amat; & de mundi gloria non amare, quod amat;* illorum quoque directionem & consiliùm requiras, credens te cum S. Paulo ad Ananiam mitti, ut ab illo tibi ostendatur, quid Deus facere te velit, sicque tantò certius divinam illustrationem sperare possis, quantò longius à iudicio & voluntate propria recessisti.

Considera II. Quàm & hæc duo media sint idonea ad cooperationem tuam adimplendam, & vocationem intelligendam, cum experientia quotidiana doceat, eos, qui talia media adhibuerunt, felicem ordinariè successum suorum laborum sortitos esse; qui verò eadem neglexerunt, coactos fuisse se cum

se cum Apostolis Luc. 5. dicere: *Præceptor, per totam no-*
stram laborantes nihil cepimus.

Considera III. Quàm æquum proinde sit, ut tu quoque
illa studiosè arripas, atque adeò vel nunc in hoc secessu se-
deas, & ad sumptus computandos te accingas. Colloquium
ad Christum, & æternum Patrem usurpando illa verba Salo-
monis Sap. 9. *Mitte illam de caelis Sanctis tuis, & à sede*
magnitudinis tuæ, ut tecum sit, & tecum laboret, ut sci-
am, quid acceptum sit coram te.

EXAMEN

Per reliquum hujus Diei tempus instituendum.

Cum duo præcipuè capita ad Evangelicam perfectionem
requirantur, scilicet fuga peccati, & virtutum amor,
juxta S. Davidem pl. 33. dicentem: *Quis est homo, qui sult*
vitam, diligit dies videre bonos, declina à malo, & fac bo-
num; meritò hæc duo à Sacerdotibus tantò perfectius sunt
observanda, quantò major in illis ob excellentiam statûs
perfectio requiritur. Unde rectè hoc & sequenti die, quo-
modo te circa hæc duo capita gesseris, & gerere deinceps ve-
lis, per accuratum Examen de hac materia institutum inda-
gabis.

Post invocatam itaque divinam gratiam considera I.
Quid ad perfectam animi puritatem, adeoque & primum ho-
minis officium, quod est *declinare à malo*, requiratur, vide-
licet I. Ut omnem culpam mortalem cane peius & angue
oderis, utpote per quam tota animæ cum Deo dissol-
vetur, & per consequens etiam fructus operationis non mo-
dicè impeditur. Unde quod olim Blanca Regina Galliarum
ad Filium Ludovicum dixisse dicitur, malle se scilicet, cum
quocunque mortis genere defunctum, quàm unico peccato
mortali obnoxium inveni, id ipsum etiam Ecclesia respectu
Sacerdotum multo potiori jure dicere creditur. II. Ut et-
iam omnia peccata venialia deliberatè admitti solita stu-
diosissimè devites, cum & hæc, sicut magnam cum morbis
corporalibus similitudinem quoad effectus alios habent, ita
perinde ac illi vires animi ad operandum necessarias non
modicè debilitent. III. Ut ipsas etiam fragilitates, seu
pecca-

peccata ex fragilitate commissa; item imperfectiones & alias actiones levitatem vel minimam sapientes, quantum fieri potest, devites; & ubi commissa fuerint, per dignam poenitentiam deleas, & emendes, memor semper sententia S. Bernardo prolata: *Nuga in ore secularis nuga sunt, in ore Sacerdotis blasphemia.* Item alterius à S. Augustino pronuntiata: *In moribus Vestris nihil reperitur, quod eorum quam offendat aspectum, sed quod Vestram deceat sanctitatem.* IV. Ut passiones tuas, & inordinatas affectiones, quae sunt radix omnium peccatorum, fortiter & constanter retines, amorem maximè & concupiscentiam, iram, odium, & tristitiam, quae praeter ceteris periculosa sunt Sacerdotibus & in grandia saepe scelera, scandalaque eos praecipitant. V. Ut occasiones quoque externas ad peccatum allicientes, populi praecipue sunt mulierum confortium, familiaritas cum externis, compotandi consuetudo, & similes, studiosè detestare, dum amas pericula, percas in illis.

In his ergo omnibus primò quomodo te habeas, aut libueris hactenus, id est, quibus peccatis, levitatibus, passionibus, aut occasionibus extrinsecis peccandi obnoxius fueris, tardè & accuratè te examina; deinde quàm grandia mala ex ijs orta tibi sint, aut oriri possint, sedulò perpende, & tandem quae media ad evitanda talia peccata, vel passiones frenandas adhibere possis & velis, indaga.

Secundò postea considera, quot titulis tam magna conscientiae puritas à Sacerdote requiratur, nimirum I. *Ob ipsam magnitudinem beneficii vocationis*, quod sicut maximum est propter status & muneris, ad quod vocatus est, maximam dignitatem & excellentiam, ita maximam quoque officiositatem & amorem requirit, atque adeò vel maxime cavendum suadet, ne talis Benefactor offendatur; alioquin enim jure iterum Christus de Sacerdotibus quereret, utique Psalms 54. verba repeteret: *Si inimicus meus invidiosus fuisset mihi, sustinuissem utique; tu vero homo unanimes, dux meus, & notus meus, qui simul mecum dulces capere cibos.* &c. II. *Ob sacrificij offerendi munus*, quod quidem tantum est, ut merito Thomas Kemp. l. 4. c. 5. dixerit: *Non haberes Angelicam Puritatem, & S. Joannis Baptista sanctitatem, non esses dignus hoc Sacrificium offerre.* Utis

cum S. Franciscus deliberasset, & à Deo intelligere petivisset, num Sacerdotij Ordinem suscipere deberet, Angelus illi chrysalinum Speculum, & purissimum quidem ostendit, simulque dixit, tantam puritatem requiri, ut quis Presbyterij Ordinem dignè suscipiat, & administret; quo audito nunquam induci S. Franciscus potuit, ut Presbyter fieret. III. *Ob Confessarii & Concionatoris munus*: quod utrumque magno in dicendo & corrigendo libertatem requirit; quomodo autem hæc obtineri poterit, nisi ipse Sacerdos liber sit à vitijs, à quibus alios absolvere, & abstrahere cupit, diceréque cum Christo possit; *quis arguet me de peccato*: certè, S. Gregorio teste p. 5. pastor. c. 5. *nullum majus præjudicium tolerat Deus, quam cum eos, quos ad aliorum correctionem posuit, dare de se exempla pravitatis cernit, quando ipsi peccamus, qui aliorum compescere peccata debemus, quando pereuntis populo mortis Authores sumus, cui ad vitam esse duces debemus.* Imò non Deus duntaxat, sed ipsa etiam Ecclesia & Religio nostra Catholica non leve detrimentum paritur, nam, ut idem S. loc. cit. ait, *Si quid in Sacerdote vel Clerico justè reprehenditur, ejus vitio ipsa Religionis nostra affimato gravatur.* Unde meritò S. Paulus de Ministris Ecclesiæ ad Timotheum ep. 1. cap. 3. scribens, *hi autem, inquit, probentur primùm, & sic ministrent, nullum crimen habentes.* IV. *Ob propriam infamiam & interitum cavendum*: cum enim Sacerdos ipso Clerici nomine & veste profiteatur, se de sorte Domini, id est, totum Dei & Ecclesiæ servitio consecratum esse, ita ut dicere possit cum Davide pl. 15. *Dominus pars hereditatis meæ.* An non magnam apud Angelos, & homines infamiam contrahet, si turpissima defectio à Deo recedat, & , qui priùs cum infelici Juda Christum secutus fuerat, postea cum eodem pecunijs coacervandis, vel alteri cupiditati implendæ deserviat, ac denique eò delabatur, ut ipsum Christum, suamque salutem prodat? an non de ipso verificabitur, quod Apostolus ad Hebr. 6. dixit: *Terra supervenientem habens imbrem, proferens autem spinas & tribulos reproba est, & maledicto proxima, cuius consummatio in combustionem.* an non in ipso implebitur, quod alter Apostolorum Princeps 2. Petr. 2. dixit; *si enim refugientes coinquinationes mundi, in cognitione Do-*

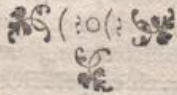
mini nostri & Salvatoris IESU Christi, his rursus implicati superantur, facta sunt illis posteriora deteriora prioribus. Melius enim illis erat non cognoscere viam iustitiae, quam post agnitionem retrosum converti ab eo, quod illis tractatum est, Sancto Mandato. Hinc nempe non quare didicimus teste S. Hieronymo epist. 22. *hominis infideles, & eius, qui foris sunt, & quorum carnes Rex Assyrus in olla succedebat de Ecclesia Christi rapere festinat, esca eius secundum dicitur electa sunt, Iob subvertere cupit, & devoratis Iuda & eribrandos Apostolos expetit potestatem.*

Tertiò demum considera, quæ media adhibere velit ad talem puritatem obtinendam, sequentia videlicet. I. *Orationem humilem*, quâ diffidens, te viribus propriis obtinere posse hanc puritatem, frequenter ad Deum recurras, & comes cum S. Davide Pl. 50. *Cor mundum crea in me Domine, & spiritum rectum innova in visceribus meis.* Ita sane Salomon suo exemplo docuit, qui, ut sap. c. 18. dicitur, *sciebat quòd non posset esse continens, adijt, Dominum, & deprecatus est.* II. *Immaculatæ Virginis amorem, & venerationem*; hinc enim non levia duo præsidia accipies ad talem puritatem obtinendam; nam & exemplo illius peccatorum accendèris & ipse ad immaculatæ vitæ studium; & peccatorum per ipsius patrocinium (quod nunquam libentius, quam per conceptionem suam immaculatam rogata, & ad talem suam implorata præstat) gratiam efficaciter obtinebis ad illius studium fructuosè suscipiendum & continuandum, ut citius de te suo modo dici queat: *Totus pulcher es, amice mi, & macula non est in te.* III. *Frequentem Agni immaculatæ oblationem*; hinc enim eadem duo præsidia non modicè rogebuntur; nam, ut S. Bernardus in serm. de cen. Dom. ait, *duo hoc Sacramentum operatur in nobis, ut & sensum innovat in minimalis, & in gravioribus tollat omnino consensum, sed & ipsa memoria immaculatæ hostiæ quotidie, aut læpulis saltem offerendæ non modicum addet stimulum ad evadendam omnem maculam, quæ minùs acceptam reddere vellet oblationem posset.* IV. *Crebram peccatorum suorum Confessionem*; sicut enim, quò vas aliquod crebrius eluitur, & purgatur, tantò purius efficitur; ita quò frequentius anima per Confessionem mundatur, tantò à peccatorum torribus liberior.

terior, mundiôrque, ac sanctor evadit. V. *Examen*
in conscientia quotidianum; cum enim per hoc macula, sordés-
 que, si quæ fortè contrahuntur, mox auferantur iterum, hoc
 ipso Diabolus laqueos suos perinde neçtere cessabit, ac ara-
 nez rete suum expandere non facillè solent in eo loco, in quo
 frequenter sua retia scopis destructa fuisse comperiunt. VI.
Examen particulare super illa vitia, quibus magis adhuc
 obnoxius es, institutum; cum enim per hoc examen uni præ-
 sertim vitio excindendo tota cura impendatur, meritò vires
 collectæ fortiores censentur ad unum post alterum citò ex-
 pugnandum; sic enim pius Asceta l. 1. c. 11. dicere ausus est,
 citò nos perfectos evasuros, si quovis anno unum duntaxat
 vitium extirparemus, quantum magis purificabimur, si quovis
 circiter mense unum vitium excinderemus. VII. *Casti-*
gationem voluntariam susceptam: sicut enim equus, qui
 post celsitationem admissam mox flagello aut calcari corri-
 pitur, cautior efficitur, rariùsque labitur; ita etiam quisque
 faciliùs à crebriori lapsu sibi cavet, qui advertit, quemcun-
 que mox præsentis pœna castigandum esse. VIII. *Radicis ex-*
stirpationem, ut enim lolia, & zizania non facillè ampliùs
 succrescunt, si cum ipsa radice extirpantur; ita nec vitia re-
 pullulare facillè poterunt, si ipsa eorum radix evellatur. Exa-
 mina ergo, quomodo hæc media adhibueris hætenus, & ad-
 hibere deinceps velis, atque ad hoc ipsum gratiam à Deo &
 Sanctis per breve colloquium pete.

Materia Lectionis.

Ex libello Exercitiorum legi potest modus eligendi, re-
 gularque pro eo præscriptæ. Ex Ascetis legi potest Leonar-
 dus Lessius, aut Theophilus Bernardinus de statu vitæ eli-
 gendo. Aut libellus passim obvius, & perutilis ad hunc fi-
 nem, qui inscribitur *Methodus certi vitæ status deligendi*
practica. Aut Ludovicus de Ponte in to. 2. de perfectione.
 Aut *Sacerdos Christianus seu ad vitam Sacerdotalem piè in-*
stituendam manu ductio à M. Ludovico Abellio Sacerdote
 Parisiensi conscripta.

DIES

DIES SECUNDA.

Cum ad Electionem status tria plerumque bene consideranda sint, videlicet 1. Quæ dotes ac qualitates ad eam requirantur. 2. Quæ commoda & fructus in eo obtineri possunt. 3. Quæ incommoda & pericula in eodem statu occurrere queant; merito de his tribus hodierna & crastina meditationes consuetæ instituuntur. Ipsum tamen ex parte circa alteram Christianæ perfectionis officium, nempe virtutes instituetur, ut, dum virtutes ad Sacerdotem necessarias clarè intelliges, tantò facilùs an sumptus ad Sacerdotium assumendù necessarios habeas, cognoscas. Ex quo facile patet, scopum hujus diei esse, dotes ad Sacerdotem necessarias, & in specie virtutes agnoscere, & ad easdem accipiendas ardens desiderium, firmumque propositum concipere.

Tessera.

Doce me, Domine, facere voluntatem tuam, quia Deus meus es tu. ps. 142.

MEDITATIO I.

DE DOTIBUS AD SACERDOTE
NECESSARIIS.

Præludium I. Est, Apostolos in cœnaculo Jerosolymitano sedentes, & virtute ex alto per Spiritum Sanctum introitus intueri.

Præludium II. Est, gratiam petere à Deo, quâ tres dotes ad Sacerdotem requisitas, videlicet magnam scientiam, majorem prudentiam, maximam sanctitatem ritè cognoscas, & studiosè sectari possis.

Punctum I.

Considera I. Tres præcipuè dotes ad Sacerdotem requisitas, nempe magnam scientiam, majorem prudentiam, maximam sanctitatem. Et imprimis quidem magnam, id est, munia sua obeunda sufficientem, scientiam in eo requisitam, vel ex ipsa functionum ab eo perficiendarum natura

eum enim modò conciones ab eo habendæ, modò Fidei articuli rudibus explicandi, adultiores in ijs roborandi, vel contra hæreticos propugnandi; modò vitia extirpanda, & virtutes inferendæ sint, hæc omnia autem non vulgarem scientiam desiderent, meritò ea à Sacerdotibus requiritur, ne audire alioqui à Deo illud Osee. c. 4. debeant: *Tu scientiam repulisti, & ego repellam te, ne Sacerdotio fungaris mihi.*

Confidera II. Qualis scientia requiratur in Sacerdote, triplex videlicet. I. *Theologica*, eaque triplex, *Moralis*, quâ, quidquid ad conscientiam, morésque dirigendos requiritur, noscat; *Polemica*, quâ & potiores Hæreses, & modum easdem impugnandi, aut se contra illas defendendi, intelligat; *Afctica*, quâ vitiorum & virtutum naturam, mediâque ad illorum vel extirpationem, vel acquisitionem noverit. II. *Canonica*, quâ, quid in Jure Canonico circa officii sui functiones & objecta doceatur, cognoscat. III. *Ceremonialis*, quâ & Rubricas pro officio divino, & Missæ Sacrificio præscriptas, & ritus in administratione Sacramentorum, aliisque functionibus Parochialibus observandos sciat.

Confidera III. An hætenus hanc triplicem scientiam comparare studueris, aut certè deinceps procurare velis, triplex eum in finem medium adhibens, videlicet frequentem recursum ad Deum, ad studium privatum, ad Doctores tam mortuos (id est, libros) quàm viventes. Colloquium ad SS. Patronos.

Punctum II.

Confidera I. Pro altera dote Sacerdotis meritò *majorem prudentiam* requiri; cum enim ipse aliorum dux constitutus sit, eòque per viam multis periculis & erroribus obnoxiam ducere debeat, bene oculatus sit, oportet, viâque, per quam ducendi sunt, apprimè gnarus; alioquin si cæcus cæcum ducat, ambo in foveam cadunt; hinc & ipse Christus Apostolos eorum animarum auspiciaturos Matt. 10. monuit: *Estote prudentes, sicut serpentes*, id est, semper attendentes, ut caput seu finis actionum vestrarum integer, illæsusque permaneat.

Confidera II. Qualis sit hæc prudentia, quæ tantopere Sacerdoti necessaria dicitur, quòd nempe sit virtus, quâ me-
dis

dia ad finem propositum convenientia sagaciter investigatur, appositè seliguntur, & fortiter ac constanter adhibentur; unde tria plerumque hujus prudentiæ officia assignantur, videlicet bene consulere, bene judicare seu eligere, bene perare seu exequi.

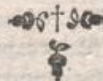
Considera III. An tu hæctenus huic virtuti studueris, & quomodo saltem deinceps majorem in ea acquirenda, & augenda diligentiam adhibere, eumque in finem tripliciter medium usurpare velis, scilicet, ut eam juxta consilium S. Jacobi c. 1. postules à Deo, qui dat eam omnibus assidenter. Deinde cum Prudentibus juxta monitum Salomonis Prov. 13. gradiaris: & tandem dictamina quædam prudentiam colligas, eaque sedulo in memoria retinens, secutus illa te, aliosque dirigas. Colloquium ad B. Virginem.

Punctum III.

Considera I. Tertiam dotem Sacerdotis merito *sanctitatem maximam* appellari, eò quòd hæc functionibus sacerdotibus *authoritatem* (nam Magisterij authoritas consistat ex vita) *efficaciam* (*qui enim manet in me, & operatur, hic fert fructum multum*, ait Christus Joan. 15.) & *severitatem* conferat defendens contra vanam gloriam, & inconstantiam, quæ actionibus ipsius plurimum insidiantur.

Considera II. In quo consistat hæc sanctitas, scilicet in abstinentiâ à vitijs & affectionibus inordinatis liberis, & virtutum quiete, & vocationem tuam præcipuè decent, studio extollens.

Considera III. An talem in te sanctitatem deprehendas, & quomodo deinceps saltem eam sectari velis, duplex potissimum mediū adhibendo, *Orationem* scilicet (nam rectè novit vivere, qui rectè novit orare, S. Augustino teste) & *meditationem assiduam*; tantum enim proficies, quantum tibi vim intuleris, ut sapius ex Thoma Kempensi dictum est, eum imminutio cupiditatis sit augmentum charitatis, juxta S. Augustinum. Colloquium ad Christum.

MEDITATIO II.

DE FRUCTIBUS ET COMMODIS
STATVS SACERDOTALIS.

Prælium I. Est, imaginari tibi Sacerdotes nunc in templis divina officia & ministeria peragentes; nunc domi sibi, suæque saluti vacantes; nunc in domibus alienis ægrotant ac moribundorum visitationi ac consolationi invigilantes.

Prælium II. Est, petere à Deo gratiam, ut commoda & fructus, quos status Sacerdotalis affert, ritè cognoscere, eorumque ardens desiderium & studium concipere possis.

Punctum I.

Confidera I. Qui fructus ex Sacerdotali statu in cœlestem curiam redundant. Quàm præclaram imprimis occasionem habeat Sacerdos, gloriæ divinæ augmentum procurandi, cum enim gloria Dei in hoc consistat, ut ab hominibus magis & magis semper cognoscatur, laudetur, & ametur, quis meliorem habet occasionem, hanc cognitionem & amorem mentibus hominum ingenerandi, quàm Sacerdos, cujus pleræque functiones, puta conciones, Catechizationes, administrationes Sacramentorum, Missæ celebrationes, conversationes privatæ &c. ad hunc finem ordinantur? Ob quam eandem causam etiam cultum B. Virginis & reliquorum Sanctorum promovendi optimam habet occasionem, maximè si eorum Festa reverenter ac devotè celebrari, eorum imagines & reliquias piè ac sollicitè proponi, asservari, ac honorari faciat: eorum congregationes fructuosè admittet, & in pietate augeri curet: illorum gesta & laudes Populo pro concione proponat, & ad eorum cultum poterit alliciat.

Confidera II. Quàm pretiosus sit hic fructus, dignusque, propter quem Sacerdotij status (si Deus ad hunc vocare dignabitur) avidissimè eligatur, & suscipiatur, si enim, ut unanimiter Ascetæ docent, gloria Dei pluris est faciendâ, quàm si infinitos mundos converteres, & lucrareris; an non meritò felicissimus tibi status ille videbitur, qui tam præclarum

Icarum fructum, gloria scilicet divinæ copiosum arguetur, affert?

Considera III. Quàm æquum proin sit, ut vel ob hoc solum fructum non modò statum Sacerdotalem vehementer desideres, sed etiam, ubi eum susceperis, illud Apostoli Cor. 10. monitum in mente semper habeas: *Sive manducatis, sive bibitis, sive aliud quid facitis, omnia in gloriam Dei facite.* Colloquium ad SS. Patronos.

Punctum II.

Considera I. Quàm copiosus etiam fructus in militiam Ecclesiam, id est, homines in terris viventes ex Sacerdotali statu oriatur; nam imprimis ipsa Ecclesia Catholica per Sacerdotes potissimum protegitur, conservatur, & sustentatur, ita ut ipsis jure merito applicetur illud Cant. 3. *Zelulum Salomonis sexaginta fortes ambiunt ex fortissimis Israel, omnes tenentes gladios, & ad bella doctissimi.* Nec minorem fructum ipsa Respublica Christiana à Sacerdotibus refert; tum quia suis orationibus eandem conservant & protegunt; tum quia veræ religionis & cultus divini, à quo salus reipublicæ potissimum pendet, incrementum & conservationem procurant. Quantus denique in ipsa Hierochianos Sacerdotis curæ commissos, eosque tam delectatos, quàm viventes oriatur, ex eo facile patet, quòd totum ipsius Pastorale munus eò præcipuè tendat, ut ovium sanam salutem & incolumitatem procuraret, easque secum olim in celeste ovile ducere queat.

Considera II. Quàm hi quoque pretiosi sint fructus, in pote non in paucas duntaxat Personas, sed in totas Respublicas, earumque non temporalem tantum, sed æternam quoque felicitatem promovendam tendentes.

Considera III. Quàm libenti, gratoque animo accipere debeas Sacerdotium, si te ad illud vocatum advertentia. Porro ergo exclama cum S. Davide ps. 107. *Paratum cor meum, Deus, paratum cor meum.* Colloquium ad B. Virginem.

Punctum III.

Considera I. Quàm copiosos ipsi Sacerdoti fructus oraturat Sacerdotij status, videlicet ut & in hac vita necessitatem

assistentiam facilius obtineat (si enim regnum Dei quæ-
rentibus Christus omnia ad victum & vestitum necessaria
liberaliter subministratum iri promissit, quanto magis Sacer-
dotibus tam studiosè procurantibus, ut Deus non tantùm in
ipsis, sed etiam in alijs regnet, nihil deesse patietur) & in al-
tera vita beatitudinem æternam *certius, citius & copiosius*
consequatur; cum hoc ipso, quòd alios tam sollicitè ab æ-
ternis inferni, & temporalibus Purgatorij pœnis liberare,
& ad æternam felicitatem citò perducere studuerit, Deus
mensurâ pari remensurus tantam charitatem, atque adeò
beatitudinem citius, & copiosius sit largiturus; maximè
cum ipsæ animæ per Sacerdotem salvatæ, aut liberatæ Deum
pro ipso assiduè rogaturæ sint, ut gloriæ, quam ipsis Sacerdos
obtinuit, ipsum quoque participem facere dignetur.

Confidera II Quàm & hic fructus optandus sit, dignus-
que, ob quem Sacerdotij status cum maxima alacritate susci-
piatur; cùm enim in talis beatitudinis fruitione finis homi-
nis ultimus consistat, Sacerdotium autem, ut ostensum est,
optimâ occasionem offerat, talem beatitudinè certius, citius
& copiosius obtinendi, facilè apparet, pro maximo favore &
beneficio habendum esse, si Deus te per hanc certiorè, se-
curiorè, & breviorè viam ad memoratam beatitudinem
perducere velit.

Confidera III. Quomodo tantum beneficium excipere; &
quâ ratione te ad illud disponere velis. Colloquium ad Chri-
stum.

EXAMEN

Per reliquum hunc Diem instituendum.

Hoc Examen rectè de virtutibus ad Sacerdotem præsi-
pue requisitis instituetur, ad quem finem quatuor po-
tissimum bene nôsse & apprehendere debes, nimirum I. Quid
in genere requiratur ad veram, solidamque virtutem. II.
Quæ virtutes in specie ad Sacerdotem requirantur. III.
Quantopere ejusmodi virtutes necessariæ sint. IV. Quibus
mediis easdem acquirere possis & debeas; quæ omnia tem-
pore illo, quod inter duas meditationes intermedium habes,
suaviter considerare oportebit.

Instr. VIII.

H b

Primum

Primum igitur quod attinet, virtus vera & solida nihil aliud est, quam habitus supernaturalis, quo ad actiones rationi conformes, Deoque beneplacentes eliciendas inclinatur. Ex qua descriptione facile colliges, tres ad solidam, veramque virtutem proprietates seu conditiones requiri. I. Ueram honestatem seu conformitatem cum ratione continere, eaque re ipsa per voluntatem appetatur; alioqui enim hoc ipso, quod liberè non eliciatur actio, virtuosa formaliter non erit. II. Ut cum discretione exerceatur, id est, ut neque per excessum, neque per defectum aliquid rationi contrarium in virtute tali elicienda committatur, sed medium rationis, velut cynosura, fixum semper teneatur: nam, ut rectè S. Bernardus serm. 19. in Cant. ait, Deus vult se amari, non tantum dulciter, sed etiã sapienter; hinc S. 49. in Cant. de discretione loquens, tolle hanc, inquit, & virtus non virtus sed vitium erit. III. Ut constanter etiam inter adversa eliciatur; hoc enim discrimen est inter veram & fucatam virtutem, quod inter faciem naturali pulchritudine præditam, & fucatam seu adscriptitijs coloribus exornatam: ut enim hæc, si calidam aquam superfundas, mox evanescit, fraudemque detegit, illa verò augebitur potius, quam minuetur per similem infusionem; ita simili modo se res habet cum vera & fucata virtute, unde merito Petrus Gerlacos dixit, tunc possideri solidam virtutem, si stantem: te quali quædratum lapidem omnis casus & eventus inveniat.

Secundum caput, quod sciendum est, requirens, ut sciamus, quæ virtutes in specie ad Sacerdotem requirantur, per ipsam enarrationem præcipuarum virtutum resolvendum est.

Prima igitur virtus Sacerdoti perquam necessaria Fides est, quæ, ut S. Chrysostomus S. de fide, spe &c. loquitur, est origo iustitiæ, sanctitatis caput, devotionis principium, religionis fundamentum, sine qua nullus unquam Deum promeruit, nullus fastigium perfectionis ascendit; sine qua, ut ipse Apostolo, impossibile est placere Deo. Hæc requirit, ut non modò ipse Sacerdos firmè omnibus Fidei articulis assentiatur, sed ad idem faciendum alios etiam instruat, & hortetur; è contrariò verò Hæreticis eam oppugnantibus fortiter se opponat.

Alterta virtus Theologica, videlicet Spes, quæ juxta S. Chry-

Chrysofomum loc. antè cit. est futura pollicitationis reli-
 giosus assensus, promissa gloria devota intentio, Sanctorum
 dignata sublimitas, bonorum expectatio futurorum, duo
 præcipue requirit officia à Sacerdote, scilicet I. Ut, quem-
 admodum S. Paulus 2. Cor. 1. Non sit fidens in semetipso,
 sed in Deo; neque enim sufficientes sumus cogitare aliquid
 ex nobis, sed sufficientia nostra ex Deo est, unde in omnibus
 suis functionibus cum magna fiducia ad ipsum recurrere, fir-
 missimeque sibi persuadere debet, quòd, sicut ipsum ad sa-
 cerdotium vocare dignatus est, ita gratiam quoque vocatio-
 nis necessariam abunde sit largiturus. Unde suo modo Sa-
 cerdos cum S. Bernardo S. 3. de octo pan. dicere debet. *Tria*
considero, in quibus tota spes mea consistit, charitatem ado-
ptivam (& vocationis) veritatem promissionis, potestatem
redditionis. II. Ut pariter certò sibi persuadeat, præmium
 meritis proportionatù certò responsurù, hoc enim illa Chri-
 sti Matt. 25. verba indicant: *Euge serve bone & fidelis, quia*
super pauca fuisti fidelis, supra multa te constituam; intra
in gaudium Domini tui. Unde meritò hortatur Apostolus
 ad Hebr. c. 10. *Nolite amittere confidentiam, qua magnam*
habet remunerationem.

Tertia virtus Theologica *Charitas* est, quæ juxta S. Pro-
 sperum l. 3. de vit. contempl. c. 13. dicitur, *Recta voluntas*
ab omnibus terrenis & presentibus prorsus averfa, juncta
Deo inseparabiliter, & unita, ac igne quodam Sancti Spi-
ritus, a quo est, & ad quem refertur, incensa; vel, ut S. Ba-
 silius in Reg. brev. q. 211. definit, *est assidua, & ultra vires,*
animi ad exequendam Dei voluntatem contentio, cum pro-
posito ac desiderio gloria ipsius. Unde tria requirit hæc virtus
 à Sacerdote. Primum est, ut nihil aliud in suis actionibus
 querat, quàm gloriam & beneplacitum Dei; nam, ut rectè
 S. Augustinus l. de moribus Eccles. c. 8. dixit, *est omnino*
tenendum, ad id omnia nostra consilia referenda; bonorum
summa nobis Deus est, Deus est nobis summum bonum; neq3
infra remanendum est nobis neque ultra quarendum; alte-
rum enim periculosum, alterum nullum. Secundum est, ut
 omne, quod Deo displicet, studiosè devitet; nec ab alicujus
 rei creatæ amore aut odio ad tale quid agendum perducì si-
 nat, ut cum veritate illud S. Pauli ad Rom. 8. usurpare possit:

Hh 2

Quis

Quis nos separabit à Charitate Christi? Tertium est, ut, quod Deo magis placet, solerter indaget, & fortiter exequatur, gaudeatque, si quàm plurima dura & adversa pro amore ipsius sustinere possit; nam, ut S. Chrysostomus hom. 4. in epist. ad Philem. rectè dixit, ea est amantium lex, ut vitium demum felices putent, cum adversa prohibent, qui diligunt, sustinent; unde licet ij, qui vera charitate Deum diligunt, suavitatem divini amoris non negligant, illius tamen suavitati ærumnarum tolerantiam anteponunt.

Quarta virtus dilectio Proximi est in eo consistens, ut proximum sicut se ipsum propter Deum diligat Sacerdos, atque adeo omnia mala, quæ ipse nolle pati, à Proximo quoque efficaciter avertere conetur; bona verò, quæ sibi impertaret, liberaliter illi communicare, vel procurare studeat. Unde sequentes actus ad hanc charitatem requiruntur. Primus est, ut propter Deum diligat proximum; si enim qui quemlibet amat, sed propter Deum non amat, charitatem non habet, sed habere se putat, teste S. Gregorio hom. 1. in Evang. Secundus est, ut omni conatu ipsum ad æternam beatitudinem perducere conetur, nam, ut sapienter advertit S. Augustinus l. c. *non diligis eum tanquam teipsum, si non ad id bonum, ad quod ipse tendis, adducere satagis.* Tertius est, ut juxta S. Tobix Senioris consilium, quo modo pertuerit, tam erga Defunctos, quàm erga viventes sit misericors; & si multum sibi fuerit, abundanter tribuat; si exiguum sibi fuerit, etiam exiguum libenter impertiri studeat memor, quòd Deus compenset voluntatem, ubi non invenit facultatem. Ut autem hæc tria tantò alacrius exequatur sequentes duas sententias bene ponderare debet, quarum primam pronunciavit Petrus Blessensis sic Sacerdotem ammonens: *Sine charitate nihil es, sine charitate Sacerdos non potes, esse non potes.* In hoc enim juxta Christi effatum, agnoscant omnes, quòd Discipuli Christi sint Sacerdotes, si dilectionem habuerint ad invicem. Secunda S. Bernardi in declam. super ecce nos. sic loquentis: *Patrimonia Pauperum sunt facultates Ecclesiarum, & sacrilega eis erubescit late surripitur, quidquid sibi ministri & dispensatores non utique Domini & Possessores ultra vitam accipiunt aut vestitum.*

Quinta virtus castitas est, quam quidem Angelicam oportet esse in Sacerdote, qui Angelus Dei vocatur, & Angelorum in dirigendo homine participat officium; unde sicut de Angelis ne suspicio quidem ullius peccati contra hanc virtutem admitti habetur, ita nec de Sacerdote haberi debet. Ut autem hanc virtutem obtineat, sequentia tria media sedulo observare debet. Et primò quidem, cum nemo, teste Salomone sap. 8. *possit esse continens, nisi Deus det*, ac, ut monet Cassianus l. 6. *Instit. impossibile sit hominem suis, ut ita dicam, pennis ad præcelsa hujus virtutis premium evolare, nisi cum gratia divina de terra cæno evexerit*, adeat Dominum, & ex totis præcordis pro hac virtute deprecetur. Secundò ut, quemadmodum S. Cyprianus S. de jejun. & tentat. monet. *primis diaboli titillationibus obvies, nec colubrum foveat, donec in serpentem formetur*; maximè cum ejusmodi occultæ cogitationes nonnunquam animum gravius laucient, & periculosiores sint ijs, quæ in manifesto admittuntur, ut Concilium tridentinum sess. 14. c. 5. advertit. Tertiò ut, quoniam S. Carolus Borromæus in epist. quâdam sapienter monuit, hanc virtutem nunquam acquirere quem possit, nisi se carnis maceratione afflicta verit, sensus omnes compresserit, otium ut pestem fugerit, & omnem animi ac mentis suæ vim in hujus virtutis pulchritudinem intenderit, hæc omnia sedulo observet, sicque cum S. Paulo 1. Tim. 5. dicere queat: *Castigo corpus meum, & in servitutem redigo, ne forte cum alijs prædicavero, ipse reprobus efficiar.*

Sexta virtus *Modestia* seu morum gravitas est; cum enim ipsi perinde ac Apostolis dictum sit: *Vos estis lux mundi*; merito honestæ vitæ exemplo alijs prælucere debet, &, ut Concilium Trid. sess. 22. c. 1. de reform. loquitur, sic vitam, moresque suos omnes componere, ut habitu, gestu, incessu, aliisque omnibus rebus nihil nisi grave, moderatum, ac Religionem plenum præferant, ob oculos semper habens Apostolicum istud monitum: *Gaudete in Domino semper, iterum dico gaudete: modestia vestra nota sit omnibus hominibus*; cum verè Sacerdos Christum præcipuè sequi, & imitari debeat; ubi autem Christus est, ibi modestia quoque sit, teste S. Gregorio Nazianz. ep. 193.

Septima virtus *Mansuetudo* est, cujus officium est, iracundia

dia & asperitatis inordinatos motus reprimere, & ut clariss. S. Cyprianus S. de cœn. Dom. explicat, *incredulos suadendo ad finem flectere, obsequio ingratos fovere, contradicentibus leniter respondere, superbos clementer sustinere, humiliter persequentibus cedere*; ac proinde tanto majori studio exercenda est, quando aptior est ad animos hominum lucrandos, sic certè Moyses, teste S. Ambrosio l. 2. offic. c. 7. rotius plebis sibi mentes devinxerat, ut plus eum pro mansuetudine diligerent, quàm pro factis admirarentur. Hinc & ipse Christus Matt. 11. Apostolis hanc virtutem præcipue commendavit dicens: *Discite à me, quia mitis sum, & humilis corde, & invenietis requiem animabus vestris*, non propriæ duntaxat, sed etiam aliorum curæ vestræ committendorum; ut meritò S. Franciscus Salesius p. 3. Philoth. c. 8. mansuetudinem hanc *florem* charitatis dixerit, & tunc demum perfectam esse Charitatem asseruerit, cum non tantum potens, sed etiam mitis & benigna est; unde quod S. Paulus ad Gal. 6. de correptione dixit: *Fratres, etsi praecipue fuerit homo in aliquo delicto, vos, qui spirituales estis, huiusmodi instruite in spiritu lenitatis*: de omnibus alijectionibus cum Proximo suscipiendis observare debet.

Octava virtus *Patientia* tantò magis necessaria est sacerdoti, quantò magis furorem Damonum & malorum hominum in se concitabit, si vocationi suæ satisfacere voluerit; nam, ut Apostolus 2. ad Thimoth. c. 3. monet, *omnes qui pie volunt vivere in Christo, persecutionem patienter sustinent*. Unde & ipse Christus Apostolos Joan. 15. monuit: *Non est servus major Domino suo; si me persecuti sunt, & vos persequentur*; additque fructum Luc. 21. dicens: *In patientia vestra possidebitis animas vestras*; quantòque perfectior patientia, tantò perfectior quoque possessio animarum erit. Quare meritò seiplos Sacerdotes illis Apostoli 2. Cor. 6. verbis hortari ad hanc virtutem debent, & dicere: *In omnibus exhibeamus nosmetipsos sicut Dei ministros, in multa patientia, in tribulationibus, in necessitatibus, in angustiis, in plagis &c.*

Nona virtus *Humilitas* est, quâ Sacerdos sibi verissimè sui cognitione vilescit, & cum Christo contemni, hominumque fieri opprobrium gestit; atque adeò tantò magis

terru necessaria est Sacerdoti, quantò majus ædificiũ ædificare
 considerat; cum, ut rectè S. Augustinus S. 10. de verb. Dom.
 dicit, *qui cogitat magnam fabricam extruere celsitudinis,
 de fundamento prius cogitare debeat humilitatis.* Unde
 hanc quoque præcipuè cuius mansuetudine à se discendam
 Christus monuit: *Discite, quia mitis sum, & humilis corde.*
 Matt. 11.

Decima virtus *Paupertas* Spiritus est, quã videlicet mun-
 do hoc utatur, tanquam uon utatur; & habens victum & a-
 mictum, & habitationem congruam his contentus sit, nec
 diuitias in animo, nec animum in diuitijs habens, ut S. Fran-
 ciscus Salef. p. 3. Philoth. c. 4. loquitur; cum enim Sacerdos
 in sortem Domini assumptus sit, atque adeò cum S. Davide
 ps. 17. dicere debeat: *Dominus pars hereditatis mee;* me-
 ritò opibus terrenis inhiare non debet, (*quid enim ultra
 querat, cui omnia suus Conditor sit,* ait rectè S. Hieronymus
 l. 2. de vit. act. c. 16.) sed illas diuitias ambire, quæ nos or-
 nare pariter possint, & munire; quas nec acquirere inuiti,
 nec perdere valeamus; quæ contra hostiles imperus armant,
 à mundo determinant, Deo commendant, animas nostras
 ditant, atque nobilitant, nobiscum sunt, intra nos sunt, &
 nobiscum auferre possumus. Quare monitum saluberrimum
 S. Bernardi in epist. 103. ob oculos semper habeat sic lo-
 quentis: *Quare, o homo Dei, hac fuge, si sapi; si habes cor,
 desine ea sequi, quæ esse sequi miserum est, beatus utique,
 qui post illa non abiit, quæ possessa onerant, amata inquinant,
 amissa cruciant.*

Undecima virtus *Obedientia* tantò magis Sacerdoti ne-
 cessaria est, quantò præstantius corpus est Ecclesiastica Hie-
 rarchia, atque adeò ad illius regimen necessarium est, ut in-
 feriora membra capiti subiecta sint. Hinc meritò Apostolus
 ad Hebr. 13. dicit: *Obedite Præpositis vestris, & subiacete
 eis, ipsi enim (velut caput) pervigilant quasi rationem pro
 animabus vestris reddituri, ut cum gaudio hoc faciant, &
 non gementes;* gemitus siquidem iste, quavis ultione du-
 rior est, inquit S. Chryostomus in cit. locum.

Duodecima virtus *Devotio* est, quæ nihil aliud est, quàm
 prompta voluntas ad omnia obsequia divinæ Majestati ex-
 hibenda; tantòque magis Sacerdoti necessaria est, quantò
 H h 4 magis

magis ipsi convenit, ut sedulum se in divinis ministeriis exhibeat, ut qui ex hominibus assumptus pro hominibus constituitur in ijs, quæ ad Deum sunt, ut apostolus ad Hebr. c. 5. loquitur. Unde merito Sacerdos operam dare debet, ut in omnibus functionibus ad Deum pertinentibus, & specialiter in SS. Missæ Sacrificio, & horum Canonice peragendis, juxta monitum S. Bernardi S. 1. in Cantu, jungat sensum verbis, affectum sensui, exultationem affectui, gravitatem exultationi.

Tertium caput de virtutibus sciendum, est digna æstimatione illarum, quæ quidem non melius concipi poterit, quam si certissimò tibi persuadeas virtutem esse potissimum instrumentum Sacerdotis, ex quo efficaciam omnem, sive ad beneplacitum Dei, gloriàmque promovendam; & ad salutem proximi copiosè & securè procurandam; sive ad salutem propriam certius assecurandam, & abundantius obtinendam promanare oportet; ut merito S. Paulus ad Timotheum 1. cap. 4. scribens dixerit: *Exerce te ipsum ad pietatem seu virtutem; nam exercitatio corporalis ad modicum utilis est, pietas autè ad omnia utilis est, promissionem habet vite, quæ nunc est, & futura* atque adeo jure de hac virtute Sacerdos sibi factam Siracidis Eccl. 6. adhortationem recitari. *Quasi is, qui arat, & qui seminat, accede ad illam, & spera (id est, exspecta) bonos fructus illius; in opere enim ipsius tuum guum laborabis, & cito edes de generationibus illius, in te dicere cum eo possis: Videte oculis vestris, quia modicum laboravi, & inveni mihi magnam requiem.* Eccl. c. 51.

Quartum denique caput, scilicet media ad virtutem acquirendam præcipuè conducentia quod attinet, multa quidem ab Ascetis, præscribuntur, sed quæ ad tria maxime reduci queant, videlicet I. *Ad ardens desiderium;* nam in virtute idem quod de sapientia, dici potest, quod scilicet *facile videatur ab his, qui diligunt eam; & invenitur ab his, qui quarunt illam; præoccupet, qui se concupiscunt, ut illis se prior ostendat.* II. *Ad divinum adjutorium;* quod proinde assiduò cum magna fiducia implorandum est: & III. *Ad constans exercitium;* unde Apostolus Timotheo dixit: *Exerce te ad pietatem,* id est, naturam illius bene cognoscere stude, occasiones illius exercendæ sollicitè inveni-

q, & eadem avidè arripe, hæc enim tria ad perfectum exitium requiruntur.

DIES TERTIA.

Scopus hujus diei est, ut, cum pleraque ad statum Sacerdotalem pertinentia jam consideraveris, vel certè in prima hujus diei meditatione adhuc consideraturus sis, dispicias tandem, an sumptus habeas sufficientes ad perficiendum, atque ad eò electionem status tandem concludas, & prout ultima meditatio docebit, fortiter exequaris, quæ decrevist.

Tessera.

Domine, ostende, quem elegeris (statum videlicet) Act.

cap. 1.

MEDITATIO I.

**DE INCOMMODIS ET PERICULIS
STATVS SACERDOTALIS.**

Præludium I. Est, imaginari Sacerdotem in bivio, atque scilicet, & latæ viæ constitutum, & ad illam quidem à Christo, ad hanc verò à Dæmone invitatum.

Præludium II. Est, petere gratiam, ut non tantum incommoda & pericula statûs sacerdotalis bene cognoscere, sed etiam adjuncta, quæ ad illa seu lenienda, seu devitanda à Deo, & ipso statu offeruntur, rectè intelligere queas.

Punctum I.

Considera I. Quàm gravium laborum, molestiarum, & fastidiorum occasionem penè assiduam offerat Sacerdotalis status. Et I. quidem per ipsas functiones curæ animarum proprias, puta conciones habendas, confessiones excipiendas, administrationem Sacramentorum diu, noctuque, in quacunque tempestate, per longa sæpe & fastidiosa itinera pedibus conficienda suscipiendam, & non rarò cum periculo gravis morbi contrahendi, aut ipsius vitæ amittendæ conjunctam. II. Per curas æconomicas, quæ tantò vehementius distrahunt, & lancinant animum, quantò pauciores sunt redditus ad sustentationem necessarij, quantòque pluribus peri-

H h 5

periculis amissionis sive per tempestatem, sive per fures, sive per infidos Domesticos incurrendæ sunt subjecti. III. Per cognatorum vexationem, qui veluti sanguifugæ opem affluo flagitant, opibus inhiant, non satiati murmurant & cingua grati animi signa ostendunt. IV. Per mores & crudam indolem tum Parochianorum, tum Domesticorum, maxime si vitijs etiam gravioribus sint subjecti, nec emendari possunt.

Considera II. Quanta è contratio pro his fastidijs, & molestijs aut omnino tollendis, aut alleviandis certè adjumenta idem Sacerdotalis status offerat; nam in primis ipsa gratia vocationis facit, ut omnia possimus in eo, qui confortat. Deinde Zelus gloriæ divinæ, & amor ovium commissarum omnia levia facit, si enim Jacobo Patriarcha omnes anni in gravissimis laboribus & molestijs exacti breves sunt visi, quia per eodem Rachelem à se tantopere abestam lucraturum se sperabat, quantò magis Sacerdoti communes labores, quos pro gloria Dei, pro animarum, quæ nobilitates pulchriores sunt Rachele, lucro, imò & pro ipsa Deditate olim fruenda, suscepturus est, breves, & leves, imò & delectabiles occurrunt. Accedit ipsa Christi promissio, quæ regnum Dei quærentibus (uti præcipuè faciunt Sacerdotes) omnia necessaria adjectum iri promissit; & verò si Domini terrestres Pastoribus ovium materialium tam sollicitè necessariam sustentationem subministrant, an Christum Sacerdotibus, quibus oves pretioso suo sanguine redemptas colligendiendas commisit, deesse aliquid passurum credemus? non Apostoli eidem Christo Luc. 22. c. quærenti: *Quid vobiscum eram, nunquid aliquid defuit vobis? nihil, responderunt?* Ut vero nec propinquorum sollicitatio, aut amor inordinatus, nec subditorum corrupti & asperi mores perturbent, ipse amor Dei, & illustratio cœlestis efficiet, qui & aptum propinquos amandi & juvandi Ordinem, limitèremque præscribet; & mores subditorum asperos perturbare faciet, ac matres filiorum suorum defectus per amorem tegunt, ac dissimulant, ita ut jure merito fateri quæ in se impletum esse, quod Sponsa Cant. c. 2. expertam se habet confitetur: *Introduxit me Rex in cellam Sinarum, & ordinavit in me charitatem.*

Considera III. Quàm præclara sint hæc adjumenta, & quanta

quæ merito in eorum præsentia omnia supra enarrata in-
moda evanescere, & contemni debeant. Colloquium ad
II. Patronos.

Punctum II.

Considera I. Quæ pericula animæ in statu Sacerdotali
periuntur; eadem nempe, quæ Navarchis (quales utique
etiam sunt Sacerdotes, animarum, quas per periculosum hu-
jus mundi mare ad æternæ felicitatis portum perducere de-
bent, curam gerentes) per mare navigantibus occurrere so-
lent. I. Nempe *Syrenes* suaviter canentes, &, ut navim sub-
mergere possint, obdormiscere facientes, per quas mulierum
inordinatus amor & consortium rectè intelligitur, quæ, pro-
dolor! jam multos Sacerdotes in barathrum æternæ damna-
tionis præcipitârunt. II. *Scopuli*, per quos negotia, & cu-
ræ, conversationesque rectè intelliguntur; in quos, uti quo-
tidiana iterum experientia testatur, non pauci impegerunt
Sacerdotes, naufragiûmque animæ sunt passi. III. *Pirata*,
per quos dæmones Sacerdotibus, ut quos copiosa meritorum
proprium & animarum lucra facere nõrunt, præcipuè per
varia tentationum & persecutionum genera insidiantes in-
telliguntur.

Considera II. Qualia vicissim ad hæc pericula devitanda
à statu Sacerdotali adjumenta offerantur. Nam inprimis
ad *Syrenes* evitandas ipsa primùm *voti castitatis obligatio*,
deinde verò *quotidiana* propè *Corporis Christi sumptio*, quæ
in se quodam modo carnem Sacerdotis commutat: & ipsa
tandem Vocationis gratia liberat, quæ quidem tanta est, ut,
si ex obedientiæ duntaxat, & charitatis ordinatæ impulsu
cum feminis agere debeat, perinde, ac Pabylonicus Juvenes,
in hoc igne illæsus sit custodiendus. Deinde verò pro *scopulis*
sæcularium curarum & conversationum devitandis
offertur ipsi assidua cum Deo & Sanctis per Orationes, lectio-
nes sacras, aliâsque functiones spirituales communicatio,
quæ, nisi ipse obstet, facile efficiet, ut sordescere ipsi incipiat
omnis humana conversatio, nec sine magna necessitate aut
utilitate suscipiatur; quo tamen in casu, sicut ex voluntate
Dei aditur hoc periculum, ita ad eundem pertinet, ut ex illo
sacolumem & illæsum educat, ut dicere cum Juditha c. 13.
possit:

possit: *Vivit Dominus, quoniam custodivit me Angelus ejus & hinc euntem, & ibi commorantem, & inde revertentem, & non permisit Ancillam suam (aut famulum) coinquinari.* Denique contra ipsos etiam Dæmones non levia præsidia offert; nempe I. *insignem cum Christo habente conjunctionem, ob quam merito dicere potest: Si Deus pro nobis, quis contra nos?* II. *Orationis frequentiam;* quam ipse Christus velut fortissimum contra Adversarios scutum suavit, dum Matt. 26. dixit; *Vigilate & orate, ne intretis in tentationem.* III. *Generosam resistantiam;* cui enim ipse alios assiduò hortari debeat ad resistendum tentationibus maligni hostis, inculcans illud S. Jacobi c. 4. *connitum: Resistite Diabolo, & fugiet à vobis;* hoc ipse etiam ipsemet non modicè incitabitur ad similem resistantiam, ne dum alijs ad victoriam Author est, ipsemet turpiter succumbat.

Considera III. Quàm efficacia & hæc sint adjumenta ad omnem animo timorem periculorum supra indicorum eximendum, atque adeò statum Sacerdotalem, si Deus voluerit, alacriter & intrepidè suscipiendum. Colloquium ad B. Virginem.

Punctum II.

Considera I. Quàm gravem rationis olim Deo reddendæ obligationem, atque adeò salutis propriæ perpendendæ periculum post se trahat Sacerdotalis status; si enim, cui multum datum est, multum exigetur ab eo, quam severus Deus rationem exigit à Sacerdote, cui animas velut thesaurum suum præstantissimum, dilectissimumque commisit; certè S. Chrysostomus ho. 5. in acta Apost. hoc periculum considerans, dicere ausus est: *Non arbitror inter Sacerdotes multos esse, qui salvi fiant, sed multò magis, qui pereant, non tam proprijs peccatis, quàm alienis, quæ non curaverunt.*

Considera II. Qualia adjumenta pro hoc quoque periculo evitando offerat status Sacerdotalis; cum imprimis gratia vocationis offerat, ut à Deo ad munus suum ritè administrandum, atque adeò in sua potestate sit facere id, quod ab eo requirit DEVS; hoc autem si faciat, nihil ipsi importandum

ad culpam, vel pœnam sit, cum curam duntaxat, non rationem jure Deus exigere possit. Deinde verò ipsa charitas & misericordia assiduò pro salute Sacerdotis precabuntur, ne excitat illius felicitatis participatione, ad quam ipse alios tam sollicitè perducere conatus est; unde si S. Hieronymus alicui dicere ausus est: *Non memini me legisse, mala morte fuisse defunctum, qui libenter opera charitatis exercuit; habet enim multos Intercessores, & impossibile est, multorum preces non exaudiri;* multò magis hoc de Sacerdotibus, qui præstantiora longè opera misericordiæ, spiritualia videlicet, tam frequenter exhibere solent, dici poterit.

Confidera III. Quàm apta & efficacia sint hæc duo media ad rationis reddendæ timorem moderandum; & animos potius addendos, ut statum sacerdotalem tam multis adjumentis & præsijs instructum libenter amplectaris, si ad eundem te vocatum deprehenderis. Colloquium ad Christum.

MEDITATIO II.

DE EXECUTIONE VOCATIONIS.

Præludium I. Est, imaginari Apostolos à Christo vocatos & mox omnibus relictis eum secutos.

Præludium II. Est, petere gratiam, ut tu quoque, sicuti simili modo cum Apostolis vocatum te credis, ita pari quoque cum celeritate & perfectione respondere vocationi possis.

Punctum I.

Confidera I. Quàm magnum beneficium tibi collatum sit per vocationem ad sacerdotalem statum; si enim meritò maximum favorem collatum esse crederes ei, qui è vilissimo statu ad regiam vel imperatoriam dignitatem evectus esset; quantò majus æstimare debebis tibi à Deo beneficium exhibitum, dum te ad Sacerdotalem dignitatem, juxta unanimum SS. Patrum sensum ipsa regiam dignitate longè excellentiorem, vocare & evehere dignatus est, ita ut meritò de te pariter & Apostolis dici queat: *mibi autem nimis honorifica-*

rificati sunt Amici tui Deus, nimis confortatus est principatus eorum. Pl. 138.

Considera II. Quantopere beneficij hujus magnitudo augeatur, si circumstantias, quas involvit, paulò melius consideres, videlicet I. *Infinitam charitatem vocantis*; Quantopere & toties à te offensi, & tamen tam extraordinarium favorem conferentis. II. *Summam vilitatem & dignitatem vocati*, nihil, per quod mereri talè favorem potuisset, habentis; plurimas verò causas, ob quas ei negat talis gratia meruisset, offerentis, uti nulli magis, quam illi præteritam vitam relegendi constabit, ut adeò merito cum S. Davide Pl. 8. exclamare possis: *Domine; quid est hoc, quòd memor es ejus, aut Filius hominis, quoniam vixit eum; minus est eum paulò minus ab Angelis (imò majori ei potestatem tribuere constituisti) gloria & honore constituisti eum.* III. *Innumeram multitudinem hominum in sæculari statu relictorum*, præ quibus tu ad hanc dignitatem evectus es, etsi innumeri sint, qui millies gratiores se exhibuissent, & beneficio tali perfectius usi fuissent.

Considera III. Quàm æquum proinde sit, ut, sicut beneficium hoc maximum est, ita maximas quoque pro eodem gratias Benefactori tanto persolvas; & cum gratiores illi exhibere non possis, quàm si vocationi tuæ omni coram respondeas, jam nunc modum istum respondendi sollicitè indagare, & studiosè adhibere velis. Colloquium ad Sacerdotes.

Punctum II.

Considera I. Quis sit modus optimus, Deoque gratias respondendi vocationi; si videlicet sequentia præcèdes. Et I. quidem jam nunc mundo & rebus terrenis penitus renuntians, memor sententiæ à Christo Luc. 14. prolatae: *Qui non renuntiat omnibus, quæ possidet, non potest meus esse discipulus*, & S. Pauli exemplum ob oculos proponens, qui de seipso ad Galatas c. 1. scribit: *Cum autem placuit ei, qui me segregavit ex utero matris meæ, & vocavit per gratiam suam, ut revelaret Filium suum in me, ut Evangelizarem illum in Gentibus, continuo non acquievi carni & sanguini.* II. Ut dotes, quas ad Sacerdotem requiri cognovisti, magis

quam videlicet scientiam, majorem prudentiam, & maximam Sanctitatem omni studio procurare, & magis in dies perficere & augere coneris; si enim ij, qui ad terrena officia eliguntur, vel opificia certa exercere studuerunt, mox de optimis sibi instrumentis prospiciunt, quantò magis hanc industriam te adhibere convenit, qui ad officium spirituale, & que diviniſſimum te vocatum agnoſcis. III. Ut, ubi tempus sacrorum ordinum ſuſcipiendorum adveniſſe compereris, non differas ſuſceptionem, ſed mox cum Apoſtoliſ omnialia negotia relinquens, Chriſtum cum puriſſima intentione gloriæ diviniæ augendæ, tuæque ac alienæ ſalutis aſſectandæ ſequaris; *nescit enim tarda molimina Spiritus S. gratis*, teſte S. Ambroſio. Unde proderit adhortationem S. Bernardi ep. 108. ſibi applicare, dum ſic ad aliquem animum inducias pro vocationis executione poſtulantem ſcribit: *obſervo, redi ad cor, & adverte hunc annum terminum, quem in tibi indulgiſti, eſſe injuriam Dei, non eſſe annum placabilem Domino, ſed diſcordia ſeminarium, ira ſomitum, nutrimentum Apoſtaſia, qui ſpiritum extinguat, gratiam intercludat, teporem afferat illum, qui Deo ſolet vomitum procreare.*

Confidera II. Quàm ſolida ſint hæc tria documenta, atque ad perfectam vocationis executionem, atque ad eò tantò diligentius obſervanda, quantò majus tibi per eandem vocationem beneficium collatum eſſe cognoviſcis.

Confidera III. Si illis, qui vel nuptias celebrare, vel ſæculare aliquod officium valde honorificum, & pingue ſuſcipere decreverunt, omnis mora longa videtur, donec optatus nuptiarum vel officij ſuſcipiendi dies adveniat, quantò magis tu cum ardenti deſiderio exſpectare debeas diem Sacerdotio, & ut ita dicam, cæleſtibus cum Spiritu Sancto nuptijs celebrandiſt destinatum. Colloquium ad B. Virginem.

Punctum III.

Confidera I. Quos fructus ſperare poſſis ex iſta tam celeri & perfecta executione vocationis; tres videlicet in genere, qui innumeros alios particulares involvunt. Primus eſt, *copioſa gratia* ad omnes vocationis tuæ functiones cum maximo incremento tum gloriæ diviniæ, tum meriti proprii & alieni

lieni peragendas; hunc enim fructum Christus promittit, dicitur Joan. 15. dixit: *Qui manet in me, & ego in eo* (quod utique nemo melius præstat, quam qui vocanti Christo parat) *habet fructum multum.* Unde dicere jure merito cum Apostolo 1. Cor. 15. poterit: *Gratia autem Dei sum id, quod sum, & gratia ejus in me vacua non fuit, sed abundavit illis omnibus laboravi, non ego autem, sed gratia Dei mecum.* Secundus est *singularis anima quies*, & solatio ob vocationis impletionem; cum enim nulli rei melius sit, quam in centro & fine, ad quem à natura destinata est, ut homo profectò etiam alibi reperire quietem poterit, quam in fine, ad quem à Deo vocatus est, unde merito in illius verificabitur illud Salomonis oraculum 16. prov. *Securus mens* (id est, Dei nutui obtemperans) *quasi iuge conversatur* atque hæc videlicet causa est; cur Christus Matt. 11. ad populum suum tollendum invitans mox addiderit, *jugum meum suave est, & onus meum leve*; quidquid enim taliter acciderit, qui sincero corde divinam voluntatem sequatur eidem in bonum, id est, æternam gloriam cooperatur; non aberrare potest à scopo, quamdiu hunc Ducem sequatur, quantumvis per aspera præeuntem. Tertius est *inopugnanda fiducia & spes æterna salutis obtinenda*; cum enim Christus ipse Jo. 10. dixerit: *Oves meæ vocem meam audiunt, & ego cognosco eas, & sequuntur me, & ego vitam æternam dabo eis, & non peribunt in æternum, & non rapiet eas quisquam de manu meâ*, merito spem firmissimam concipere æternæ destinationis poteris, si vocem vocantis Christi te sustuleris sciveris. Quantum autem tibi per spem hanc robustum ad omnes officij tui molestias cum gaudio perferendas adhibendum sit, tibi ipsi perpendendum relinquo.

Confidera II. Quàm pretiosus & verè oprabilis sit tibi hic fructus, dignissimisque, propter quem participanda vocationem tuam cum maxima celeritate ac contentione exequaris.

Confidera III. Quomodo deinceps hunc triplicem fructum ob oculos semper habere, & per eosdem te ad diligentem executionem excitare velis. Colloquium ad Christum.

EXAMEN

Reliquo hujus Diei Tempore instituendum.

Examen hoc de ipsa vocatione hodie rectè instituetur, ut intelligas nempe, an à Deo ad Sacerdotalem statum vocatus sis, cumque tandem eligere decernas; ut autem hanc electionem ritè instituas, aliqua quidem ante, alia in, alia post illam observabis.

Observanda

Ante Electionem.

I. Ante omnia memento nos in hac vita velut in via ad Patriam constitutos esse; & non habere hîc manentem civitatem; sed futuram inquirere, ut Apostolus c. 13. ad Hebr.

II. Certò tibi persuadee nullam ad hanc Patriam securitatem esse viam, quam illam, quâ Deus nos ad illam perducere conatur, ut qui solus scit, quid unicuique maximè ad salutem expediat, quique tam sincerè nos amat, ut, quantum in ipso est, omnes homines salvos fieri velit.

III. Pariter certum habeto, maximum & singulare DEI beneficium esse, si suam cuiquam voluntatem circa delictum vitæ statum significare dignetur; veræ enim *beati sumus, si qua Deo placent, manifesta sunt nobis*, Baruch. 4. hæc tamenque voluntatis divinæ significatio est amica invitatio, profecta ex amore, quo nos ad se trahere, & æternum felices habere cupit, juxta illud Jerem. 31. *In charitate perpetua dilexi te, ideo attraxi te miserans.*

IV. Cum omne datum optimum, & omne donum perfectum desursum sit, descendens à Patre luminum; beneficium hoc assiduo à Deo petendum esse scito; nec dubita, quin obtinurus sis; si enim inter homines nemo tam inhumanus est, quem crebræ ac supplices preces filiorum non moveant, quanto magis cælestis Pater preces tuas non negliget, sed spiritum & instinctum bonum petenti tibi largietur.

V. Etsi Deus paratus sit, suam voluntatem nobis manifestare, id tamen non eodem modo exequi; nam quosdam eisdem potenter rapit, quosdam leniter ducit, quosdam pe-

culiaribus motibus instigat atque impellit, alios suā opem magis ferri, & seiplos agere permittit. Unde cooperatio hominis necessaria est, illudque Jeremix c. 6. consilium loquendum: *State super vias, & videte, & interrogate de semitis antiquis, quæ sit via bona, & ambulare in ea, & venietis refrigerium animabus vestris.*

VI. Ut hanc viam bonam tantò facilius eligere possis, scire debes ulterius, & velut certum supponere, quomodo dum duæ sunt animi partes, intellectus & voluntas, in complex quoque vocationis esse genus; unum voluntatis, quod scilicet ita ad certum vitæ genus movetur, ut eodem eam intellectum rapiat, & assensum quasi extorqueat, ut quidam à teneris annis ad certum vitæ statum quasi adducuntur à Deo; alterum genus vocationis, intellectus, in quo delictet tunc intervenit, quando voluntas nullos periculis instinctus experitur, aut tales certè, quos merito suscipere habet, atque ad eò ratiocinio intellectus vocationis divini indaganda est; in quo tamen summo opere cavendum est, ne humanis artibus aut persuasionibus abduci te à meliori filio patiaris; onus enim, quod assumis, solus ferres; proin agis, tibi que consulis, nisi sic agas, ut de te idem de populo Israëlítico desertum transeunte Deut. 32. scriptum legitur, dici queat: *Dominus solus Dux ejus fuit.*

Observanda

In ipsâ Electione.

I. Antequam ipsam electionem auspiceris, fuis ad Deum ardentibus precibus, quibus vitæ genus ab æterno tibi creatum ostendi suppliciter petas; & explicato desiderio cognoscendæ atque explendæ illius voluntatis, statum laicam & Clericalem in medio statue, & primò quidem inquire, an non vocationem voluntatis ad statum Clericalem senseris, id est, an non à puero, & maximè tempore orationis, aut Eucharistiæ perceptæ, aut sacræ electionis, aut vocationis, ejusmodi instinctus senseris? & quomodo in ipsa quiescas? an vires ad exequenda statûs hujus munia tibi quasi promitti sentias, aut ipse polliceri audeas? an difficultatum, quæ occurrere possunt, magnitudine non terrearis?

si secularem statum applicare velis animum, hic renitatur turbetur, tenebris offundatur? hæc enim indicia si occurrant, non obscura divinæ vocationis sunt signa, cum DEVS tali potissimum tempore, & per tales internas vocatillabi in animum soleat.

II. Quia tamen juxta commune proverbium: *abundans ustula non nocet*: idèò consultum est, ut alter etiam modus, per intellectum videlicet vocationem indagandi, adhibeatur. Itaque gemino statu seculari, & Ecclesiastico ante oculos constituto, considera I. Quis ex istis statibus te commodius, certius, securius ad finem tuum, id est, felicitatem æternam perducatur? II. In quo peccata & graves lapsus certius & facilius devitentur? III. Quis ad virtutem solidius intraret, & compendiosius ducat? IV. Ubi corporis & animi talenta melius impendere, & perficere possis? V. Quis naturæ convenientior? quis ad perseverantiam aptior? VI. In quo imminente morte vixisse malles? VII. In quo facilius Deo rationem reddere queas? VIII. Quem ex illis alteri per omnia tibi simili, & æqualiter amato coram Deo suaderes? IX. In quo Christo similior fieri, teque Deo perfectius consecrare queas?

III. His ergo coram Deo consideratis, vide, pro quo statu plures & meliores rationes (hæc enim sunt quasi Consiliarij proutum seu suffragium pro tali statu ferentes) tibi occurrant, & juxta eas sic pro illo statu electionem concludere, ut tamen iterum prius hoc negotium Deo commendes, & postea memores, quid Deus S. Paulo dicenti: *Domine, quid me vis facere?* responderit, scilicet: *surge, & ingrederi civitatem*, & tibi dicetur tibi, *quid te oporteat facere*. Idem tibi dictum procedas, atque ad eod Confessario tuo, aut alteri viro prudenti & zeloso tuas has rationes & electionem aperias, illi usque super ijs iudicium requiras, ut, quanto minus tibi ipsi consilia fueris, tanto securius procedas & eligas.

Observanda

Post Electionem.

I. Post electionem dicto modo conclusam prima tua eunda esse jure merito debet, ut debitas Deo pro tam insigni beneficio gratias liberalissimè persolvas, & confirmationem hujus

hujus voluntatis frequenter & suppliciter petas, Davidicum illud ps. 67. usurpando: *Confirma hoc, Deus, quod operatus es in nobis*, aut illud ps. 50. *Redde mihi laetitiam salutem tuam, & spiritu principali confirma me.* aut illud ps. 119. *Da mihi, Domine, (gratiam videlicet) secundum cor tuum (id est, voluntatem & beneplacitum tuum) & omne robur meum confirma.* Quod si quandoque languere te sentias in vocationis executione, iterum Davidicum ps. 119. versum usurpare poteris, & dicere: *dormitavit anima mea: praetadio: confirma me in verbis tuis.*

II. Ut tantò facilius prædictam confirmationem obtinere proderit unum aut alterum Patronum Spiritu Ecclesiastico & Clericali præ cæteris imbutum, & Sacerdotum bonorum efficiendorum, dum adhuc viveret, præcipue studiosum, cogitare, & quotidiano aliquo obsequio aut orationum recitari, quales sunt S. Chrysostomus S. Carolus Borromeus, S. Franciscus Salesius, S. Ignatus Loiola, S. Philippus Neri & similes. Fortassis non parùm prodesset, si parvas Litantias conficeres, quibus & talium Sanctorum Patronum implorares, & eas dotes, quæ ad Sacerdotes pertinent, per eorum merita & intercessionem à Deo peteres in hunc & similem modum.

KYrie eleison.

Christe eleison.

Kyrie eleison.

Christe audi nos.

Christe exaudi nos.

Pater de cælis DEUS, Miserere nobis.

Spiritus Sancte Deus, Miserere nobis.

Sancta Trinitas unus DEUS, Miserere nobis.

S. MARIA Patrona Sacerdotum,

S. Michaël protector Ecclesiæ,

S. Angele Custos,

Omnes Sacerdotum Custodes Angeli,

Sancte Petre,

Sancte Paule,

Triduanæ Collectionis.

501

Sancte Joannes, ora.
 Sancte Chrysostome, ora.
 Sancte Carole Borromæe, ora.
 Sancte Philippe Neri, ora.
 Sancte Ignati Loiola, ora.
 Sancte Franciscæ Salesi, ora.
 Omnes Sancti Sacerdotes & Levitæ, orate,
 Omnes Sancti, & Sanctæ Dei, intercedite
 pro nobis.
 Propitius esto, Parce nobis Domine.
 Ab omni peccato, Libera nos Domine.
 A Spiritu fornicationis, Libera.
 A Spiritu Avaritiæ, Libera.
 A Spiritu intemperantiæ, Libera.
 Ab omni inconstantia, Libera.
 Per merita & intercessionem omnium sanctorum
 Sacerdotum, Libera.
 Per immaculatam conceptionem SS. Virginis MA-
 RIÆ, Libera.
 Per æternum Sacerdotium tuum, Libera.
 Per cruentum & incruentum sacrificium tuum
 Peccatores, Terogamus audi nos.
 Ut Ecclesiam tuam sanctam regere, & conservare
 digneris, Te rogamus.
 Ut inimicos sanctæ Ecclesiæ humiliare digneris,
 Te rogamus.
 Ut nosmet ipsos in sancto proposito conservare di-
 gneris, Te rogamus.
 Ut duplicem spiritum scientiæ & virtutis largiri di-
 gneris, Te rogamus.
 Ut verum Zelum animarum in me accendere di-
 gneris, Te rogamus.
 Ut omnibus Sacerdotibus verum spiritum Ecclesia-
 sticum

- Sicum inspirare digneris. Te rogamus
 Ut animabus omnium defunctorum Sacerdotum
 requiem æternam largiri digneris. Te rogamus
 Ut nos exaudire digneris, Te rogamus
 Agnus Dei, qui tollis peccata mundi, Parce nobis
 Domine.
 Agnus Dei, qui tollis peccata mundi, Exaudi nos
 Domine.
 Agnus Dei, qui tollis peccata mundi, Misereere
 bis.
 V. Cor mundum crea in nobis, Deus.
 R. Et spiritum rectum innova in visceribus meis.
 V. Ne projicias me à facie tua.
 R. Et spiritum sanctum tuum ne auferas à me.
 V. Redde mihi lætitiã salutaris tui.
 R. Et spiritu principali confirma me.
 V. Sacerdotes tui induantur justitiã.
 R. Et sancti tui exultent.
 V. Domine exaudi orationem meam.
 R. Et clamor meus ad te veniat.

Oremus.

Actiones nostras, quæsumus, Domine, aspicias, præveni, & adjuvando prosequere, ut causa nostra oratio & operatio à te semper incipiat, & per te cœpta finiatur.

Deus, qui corda Apostolorum Spiritus sancti illustratione docuisti, da nobis in eodem Spiritu recta sapere, & de ejus semper consolatione gaudere.

Illo nos, igne, quæsumus Domine, Spiritus sancti inflammet, quem Dominus noster IESUS Christus misit in terram, & voluit vehementer accendi.

Deus tuorum gloria Sacerdotum, præsta quæsumus, ut Sanctorum tuorum, quorum patrocinium invocamus, sentiamus auxilium.

Excita Domine in Ecclesia Spiritum, cui Sacerdotes tui Sancti servierunt, ut eodem nos repleti habeamus amare, quod amaverunt; & opere exercere, quod docuerunt. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

III. Valde necesse erit, ut ab hoc tempore studeas singularem morum gravitatem & decentiam ostendere, aliisque in virtutibus ad Sacerdotem, ut supra ostensum est, pertinentibus exercere. Quem in finem ob oculos semper habenda erit præclara S. Ambrosij l. 1. epist. 6. sententia dicentis: *Delectat (DEUS) præceptum eidem Moysi, ut montem cum Sacerdotibus ascenderet, Populus autem deorsum staret. Separavit igitur Sacerdotes à Populo, & præcepit Moysi, ut nubem intraret. Vides à Sacerdote nihil plebeium requiri, nihil populare, nihil commune cum studio atque usu, & moribus multitudinis, sobriam à turbis gravitatem, seriam vitam, singulare pondus dignitas sibi vindicat Sacerdotalis. Quomodo enim potest observari à Populo, qui nihil habet separatim à Populo, dispar à multitudine? Quid enim in te miretur, si tua in se recognoscat, si nihil in te aspiciat, quod ultra in se non inveniat; si, qua in se erubescit, in te, quem reverendum arbitratur, inveniat?*

IV. Sedulo cave, ne abreptus communi, sed vituperabili prorsus errore quorundam sub titulo & specie valedicendi Mundo, plus tibi licentiæ ad peccandum, & tuis cupiditatibus indulgendum concedas; per hunc quippe errorem habitus mali & difficultas vocationis exequenda augmentur; temptationibus validioribus locus præbetur, divina gratia subtrahitur, & manifesto periculo Vocatio, salusque exponitur; insanissimæ quippe stultitiæ est, tot, tamque noxias benevolentia significationes edere erga insidiantem Mundum & Diabolum, quem deserere cogitas, & tot injurias illi, cui te mancipare in totam deinceps ætatem decrevisti, inferre; quis enim non stultissimum, summèque detestandum diceret facinus

cius illius, qui Regis cuiuspiam servitio se mancipaturus de
eum alloqueretur: *Decrevi omnino tibi servire, O Rex, et
pro magna gratia habebō, si me inter servos tuos annuere
re dignaberis; sed prius per aliquod tempus hosti tuo capi-
lissimo me associabo, et que strenue oppugnabo, variis que
iuris afficiam: an non hoc ipso facto mereretur, nunquam
inter Famulos Regis admitti? atqui idem facit, qui mox
supra indicato, Mundo valedicere decernit.*

V. Denique memor doctrinæ Eccl. 2. datæ: *Fili, accedens ad servitutem DEI, sit in timore, et prepara animam tuam ad tentationem: singulari studio te arma ad tentationes à Vocationis executione absterrentes, quales v. g. esse possunt inordinatus affectus ad aliquas Personas, deliciae & voluptates carnales, horror difficultatis &c. quas S. Augustinus conc. 1. in Plal. 36. fictos amicos vocat dicens: Ad quamcunque professionem te converteris, para te, pati fidos (tibi nempe clam adversantes) alioquin si te non paraveris, invenies, quod non sperabas, et deficies, aut peribis.*

VI. Pro Coronide hujus triduanæ collectione, legi placet, ex libello de imitatione Christi l. 3. c. 10. & quæ de religioso statu dicuntur, Ecclesiastico applica.

SECUNDUM EXEMPLAR TRIDUANÆ RECOLLECTIONIS.

Pro ijs, qui ad primum Sacrum ritè preparare se cupiunt.

SCopus hujus Recollectionis est; ut ex ipso titulo patet: *Preparare se ad primam DEO Hostiã cum debita reverentia & dispositione offerendam, si enim S. David pro templo Jerosolymitano totis viribus impensas præparavit, eò quòd non homini, sed DEO præparabatur habitatio, S. Siracides tam sollicitè monuit, ut ante orationem animus præpararetur, quantò magis ad Sacrificium omni tempore Oratione infinities præstantius dignè offerendum omnia sollicitudo & preparatio adhibenda est. Merito ergo si integrum octiduum spirituali recollectioni impendi non potest, triduanam saltem instituitur, pro qua proinde aptas*